Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fiți gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 7 (463) sîmbătă 21 ianuarie 1956 ★ 4 pag. 15 bani

Dragă redacție,

La noi în clasă este un băiat, Popa Ioan — unu (îi spunem așa pentru că mai avem un Popa Ioan în clasă), care ne dă mult de furcă.

Ne-am străduit noi încă de la începutul anului să-l schimbăm, am scris despre el la gazeta de perete, am stat de vorbă cu el, dar degeaba. Popa Ioan continuă să aibă o purtare necinstită în școală și înafara școlii.

Trebuie să vă spun că Popa Ioan este obraznic față de tovarășii profesori, îi minte fără pic de rușine. Mai zilele trecute, tovarășa profesoară de limba romînă ne-a cerut să citim în clasă recenziile noastre despre cărțile pe care le-am citit. Cum a început să citească Popa Ioan ne-am dat toți seama că recenziile lui erau de fapt copiate de pe spatele coperților unor cărți. Cînd tovarășa profesoară i-a cerut să-și recunoască greșeala, Popa Ioan nici n-a vrut să audă de așa ceva. Spunea într-una, fără rușine:

— Nu-i adevărat, tovarășă profesoară, eu am făcut recenziile.

Popa Ioan nu respectă nici munca altora.

Clasele a V-a din școala noastră au pregătit o serbare a pomului de iarnă. Bradul era împodobit cu obiecte lucrate de copiii claselor a V-a. La serbare era invitată toată școala. Popa Ioan se învîrtea în jurul pomului. Ar fi vrut grozav să desprindă din el vreun obiect. Dar pomul era bine păzit. De necaz că nu putea să ia nimic, Popa Ioan și-a pus în gînd să se răzbune. Cînd nimeni nu se aștepta, el a dat un brînci și a răsturnat pomul. Așa ne-a stricat el atunci bucuria serbării.

De asemenea, știm toți că Popa Ioan, împreună cu Șutcu, Ursache și Omotă, intră hoțește la cinematograful din oraș, pătrunzînd în sală prin podul clădirii.

Cam așa se poartă colegul nostru.

Așteptăm acum să ne răspundeți la scrisoare, să ne ajutați să-l îndreptăm pe Popa Ioan și pe ceilalți care se poartă ca și el.

Marcel ONESCU
cl. a VII-a A, Școala pedagogică — Deva

N. R. — *(Această scrisoare noi am trimis-o mamei eroului utecist Filimon Sîrbu. In pagina a 3-a veți găsi răspunsul pe care l-a dat.)*

SECRETELE potecii albe

Spre seară începuse să ningă iar. A doua zi de dimineață, cînd am pornit la drum, zăpada scîrțîia sub pașii noștri, din pricina gerului. Vremea se arăta minunată pentru excursia noastră, în care ne propusesem să cercetăm viața pădurii în timpul iernii.

Școala, satul s-au pierdut încet, încet în zare. Pătrunsesem în cheile Zarandului. Pereții masivi de stîncă nu îngăduiau să vedem decît albastrul cerului și drumul pe care pornisem. După vreun kilometru de mers, am lăsat șoseaua în dreapta noastră și-am început să urcăm poteca ce duce spre Măgura Băiței. Drumul devenea mai anevoios. Ovidiu, dintr-a VI-a, care mergea în fruntea grupului, descoperi deodată, la marginea unui tufiș, niște urme care se pierdeau în adîncul pădurii. Deîndată ce ne vesti descoperirea lui, am și fost toți lîngă tufiș.

Nimeni nu s-a grăbit să precizeze însă ale cui erau acele urme. Identificarea trebuia făcută cu multă exactitate. Lazăr Nicolae dintr-a VII-a, unul dintre cei mai pasionați naturaliști din școală, se luă după urme.

— Sînt urme de vulpe, strigă el.

Nicolae nu greșise, erau într-adevăr urme de vulpe.

Am pornit mai departe. Pătrunzînd în adîncul pădurii, am fost martorii unui „concurs" de sărituri și alergări printre ramurile copacilor. O veveriță, care-și părăsise culcușul ca să caute hrană, se furișa printre ramurile copacilor, ca să scape de urmărirea unui jder cu blana fumurie. Intîlnind o scorbură, se pitulă înlăuntrul ei. Jderul, care observase, se așeză la pîndă. Urmăream totul cu atîta atenție, de parcă am fi fost la cinematograf, nu în pădure. O împușcătură de armă îl sperie însă pe jder, care o și luă la goană. Pe potecă, baciul Tudora, vînătorul din sat, venea spre noi. Ranița îi era plină de vînat. Se vede treaba că îi mersese din plin. Avea în tolbă trei iepuri și-un uliu.

★

L-am rugat cu toții pe vînător să ne însoțească mai departe în excursie. Urcînd poteca, Ovidiu îi povesti baciului tot ceea ce văzuserăm pînă atunci. Undeva prin apropiere se auzi lătratul cîinelui.

— Ssst... liniște, spuse vînătorul. Lup al meu a descoperit ceva. Lătratul cîinelui se auzea tot mai aproape. Lup alerga, adulmecînd niște urme.

— Ei, care știe? Ce urme sînt astea? întrebă baciul Tudora.

— De vulpe sînt, ca și urmele pe care le-am văzut mai înainte, spuse Lazăr.

— E adevărat, haide să ne luăm după ele, poate dăm de bîrlogul jupînesei.

Lup era cea mai bună călăuză a noastră. Dar într-o poieniță din apropierea unor stînci, unde erau urme multe, Lup se zăpăci și el. Nici nu mai știa în ce direcție s-o ia. Pentru puțină vreme însă, deoarece porni mai departe pe urmele ce duceau spre stînci.

— Pe aici trebuie să-și aibă bîrlogul jupîneasa.

Cîinele se opri în dreptul unei mici galerii în stîncă și începu să ricîie cu ghearele.

— Ce-i acolo, baciule? întrebă Gabăr Mihai.

— E bîrlogul vulpii, copii.

Am stat la pîndă, crezînd că poate, poate va ieși la plimbare jupîneasa. Dar degeaba, înăuntru la ea nu putea ajunge nimeni. Așa că am pornit mai departe la drum.

★

Pe crestele stîncilor am văzut niște păsări curioase. Nu puteam spune însă ce sînt, căci eram cam departe.

— Sînt bufnițe, ne lămuri baciul Tudora. Dar mai bine luați binoclul meu și uitați-vă.

Ne-am uitat pe rînd prin binoclu. Erau într-adevăr bufnițe, dar niște bufnițe cum nu mai văzusem niciodată. Aveau aripile mari, de aproape 1 m. Deodată, împușcăturile de armă ne făcură să tresărim. Trăsese baciul Tudora. Am sărit toți să-l întrebăm în ce a tras, dar n-a vrut să ne spună imediat.

— Aveți răbdare și-o să vedeți.

Printre pietre apăru curînd Lup. Tîra ceva după el. Era un vultur uriaș. Nu murise încă, se mai zbătea. Pe deasupra noastră trecură niște stăncuțe speriate.

Pînă aici ne propusesem să ajungem. Era la amiază. Trebuia să ne întoarcem la casele noastre.

Pînă să ajungem în sat, baciul Tudora ne-a arătat trecătoarea lupilor, locul unde nu de mult răpusese un mistreț. Aproape de cheile Zarandului, Lup a mai dat și peste vizuina unui viezure.

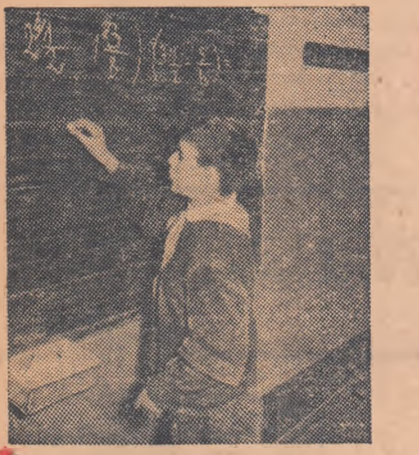
La despărțire, nu l-am lăsat în pace pe baci pînă nu ne-a promis că va veni la adunarea noastră în care vom discuta despre tot ceea ce am văzut în această excursie.

Băița — reg. Hunedoara
ianuarie 1956

Radu POPA

Un bun coleg al vostru...

Dacă Ionescu Costin, elev în clasa a V-a B la Școala nr. 16, băieți din București, ar fi numai un bun jucător de tenis, poate că nu v-am fi povestit totuși despre dînsul.

Costin este însă și un bun elev. Pe pătrarul 2 a obținut numai medii de 4 și 5.

Desigur, sînteți curioși să aflați povestea lui.

Acum vreo cinci ani, cîțiva ținci care locuiau în apropierea stadionului Dinamo au hotărît să se înscrie și ei la „Tînărul dinamovist". Printre cei care și-au ales tenisul de cîmp se afla și Costin. Avea 6 ani atunci.

Bineînțeles că nu imediat i s-a dat în mînă o rachetă de tenis. De altfel nici n-ar fi putut-o mînui. Așa că, deocamdată, juca tenis, cu cei de seama lui, folosind niște lopățele de lemn, asemănătoare cu cele ce se întrebuințează la tenis de masă.

Intr-o bună zi, „piticii" au organizat între ei un campionat, la care, bineînțeles, a asistat și tovarășul Marin Bădin, antrenorul lor... Și iată că micul Costin, spre surprinderea tuturor, a învins un adversar cu doi ani și jumătate mai mare decît el.

Acum Costin are 11 ani și cîteva luni... Și după cîte spun antrenorii, nu vor trece mulți ani pînă cînd colegul vostru va deveni poate unul din campionii țării la tenis de cîmp.

Deocamdată el învață cu sîrguință, fiindcă știe bine că un adevărat sportiv trebuie să fie printre primii la învățătură. De altfel și-a alcătuit un asemenea program, încît nu poate neglija nici sportul, nici învățătura.

Ca să-l cunoașteți mai bine, priviți fotografia alăturată, care-l înfățișează la școală, în timpul unei ore de curs.

A. WEISS

Indeplinim hotărîrile partidului

Semne ale primăverii

Nu se știe cum, în cîmpia dobrogeană, aproape de Nisipari, a răsărit, curios și firav, un ghiocel. O fi greșit calendarul? Cine să știe?! Dar, cum a ieșit, s-a cam amărît. „Acum ce mă fac? Pînă la primăvară mai este".

Da, mai este. Și totuși... primăvara e aproape. Colectiviștii din Nisipari sînt gata s-o primească. Nu degeaba sînt cunoscuți pînă departe ca buni gospodari.

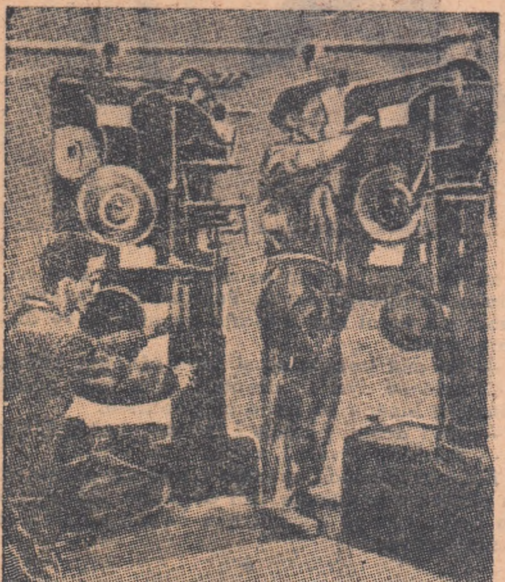
Ispas Banciu, meșterul fierar, trebăluiește toată ziua în atelier. In anii din urmă a fost electrificat tot satul; iar atelierul mecanic are și el numai mașini electrice: forjă, strung. Nici nu e de mirare că meșterul nostru lucrează cu atîta spor și că pînă acum a făcut butuci noi pentru toate căruțele. In curînd, toate uneltele vor fi ca noi. Treabă de meșter!

Inginera și brigadierii sînt tot timpul pe cîmp, urmărind cum se dezvoltă culturile de toamnă. Trebuie să ai grijă de ele ca de niște copilași care pot răci la cel mai mic îngheț!

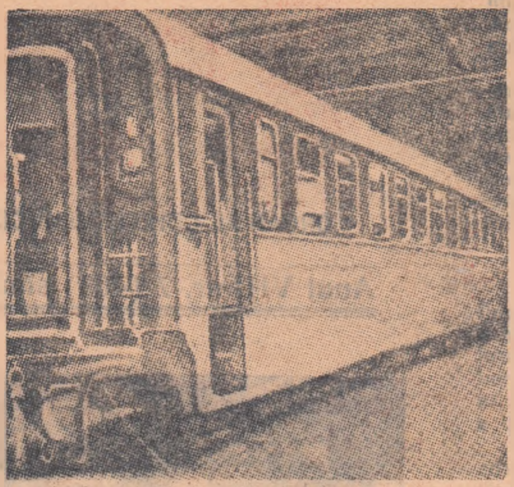
In acest timp, colectiviștii urmează cursurile agro-zootehnice, care se țin în casa-laborator, înzestrată cu aparate noi, fac experiențe și planuri pentru recolta viitoare.

Iar seara îi întîlnești aproape pe toți la bibliotecă, la colțul roșu, ori acasă, lîngă aparatele de radio. Căci aproape fiecare familie și-a cumpărat radio.

Primul cincinal a înflorit viața gospodăriei din Nisipari. Cît de frumoasă va fi viața ei după cel de-al doilea cincinal!

Fabrica „Arta textilă", din Timișoara, construiește aparate de laborator pentru industria textilă. Muncitorii Al. Gyémánt și Vladimir Lengvarschi montează noi dinamometre (aparate pentru aflarea rezistenței țesăturilor la întindere).

Uzina „Gheorghi Dimitrov" din Arad a anunțat una din primele sale victorii în noul cincinal: realizarea unui nou tip de vagon de călători.

Ion Neagu îndeplinește noi misiuni

La sfîrșitul anului trecut, militarul Ion Neagu a fost chemat la comandantul unității.

— Tovarășe Neagu, îți comunic o hotărîre importantă. Faci și dumneata parte din zecile de mii de militari cu care s-a redus efectivul forțelor noastre armate. Ești lăsat la vatră...

Comandantul a pronunțat cuvintele acestea, pe un ton de ordin. Apoi a continuat prietenește:

— In al doilea cincinal vei fi în producție. Vezi să nu ne faci de rîs!

Deși acesta nu era un ordin, utemistul Ion Neagu a răspuns: „Am înțeles, tovarășe comandant!".

Și așa se face că, o dată cu noul an, Ion Neagu s-a angajat ca strungar la uzinele „Independența" din Sibiu. Meseria o cunoștea bine și înainte, dar în timpul cît a lipsit, multe s-au schimbat în fabrică. In puțină vreme însă, utemistul Neagu și-a însușit noua tehnică.

Cînd s-au discutat la „Independența" lucrările celui de-al II-lea Congres al partidului și s-au arătat sarcinile noi ale uzinei în fabricarea utilajului minier, Ion Neagu a raportat (așa cum raporta înainte comandantului îndeplinirea misiunii):

— Aplicînd metoda de tăiere rapidă a metalelor, am reușit să cresc productivitatea muncii cu peste 100 la sută. Strungul meu lucrează cu 1200 ture pe minut!

La fabrica de halva

Vă place halvaua? Ce întrebare! Sigur că vă place, și zău, tare bună e! Și pentru că halvaua e atît de căutată, muncitorii și tehnicienii fabricii „Unirea" din Constanța se străduiesc să trimită cît mai multe lăzi cu halva, în toată țara.

Utemistul Ceami Hristu, meșterul Osman Renis și toți muncitorii au o mare bucurie: în al doilea cincinal se va mecaniza întreaga fabrică.

— O să vedeți, ne spune Ceami, o să dăm o producție de două ori mai mare.

Manipularea seminței și operațiunea de prăjire au și fost mecanizate. De aceea, comunista Senie Asan depășește norma în fiecare zi cu peste 100%. Iar utemista Cîimet Cadîr a ambalat, într-o singură zi, o jumătate de tonă de halva.

Președinta comitetului de întreprindere, Senie Asan, ne îmbie:

— Gustați puțin, să vedeți că halvaua din acest an e mai bună. Iar Sarghiz Givelegian, planificatorul, ne aduce niște cutii colorate.

— Iată și noile sortimente de dulciuri pe care le producem.

Trebuie să vă mărturisim că vizita la „Unirea" a fost foarte... dulce și cele aflate ne-au bucurat mult.

24 ianuarie 1859

UNIREA PRINCIPATELOR

„Unirea principatelor" s-a înfăptuit după o luptă îndelungată împotriva dușmanilor dinăuntrul și dinafara țării.

Poporul era cel mai interesat pentru înfăptuirea unirii. Țăranul lega de actul unirii eliberarea lui de clacă și împroprietărirea la care visa de atîta vreme. Lucrătorii din ateliere și manufacturi, luptînd pentru înfăptuirea acestui act național, luptau pentru lichidarea vechii orînduiri, pentru o viață mai bună, pentru libertăți democratice.

Năzuințele poporului romîn au atras atenția marilor democrați revoluționari ruși, la care au găsit și sprijin.

După alegerea ca domn al Moldovei, la 5 ianuarie 1859, a colonelului A. I. Cuza, în zilele de 21-24 ianuarie 1859, s-au adunat în capitală zeci de mii de țărani, care s-au unit cu lucrătorii și meseriașii.

In așteptarea împlinirii Unirii, ei au stat zile întregi în jurul Dealului Mitropoliei, lipsiți chiar de hrană. Sub presiunea maselor populare, care erau gata să năvălească asupra adunării țării, unde se țineau alegerile, A. I. Cuza a fost ales domn și în Țara Romînească — împlinindu-se astfel măreţul act al unirii.

O dată cu înfăptuirea Unirii, visată de Mihai Viteazul și întrezărită de Bălcescu, hotarul dintre Moldova și Muntenia a fost spart, iar zăgazurile ce despărțeau pe munteni de moldoveni au fost rupte și ele. Pentru prima oară, după străduinți de secole, poporul romîn și-a spus cuvîntul în treburile țării. Deputățiile de țărani și orășeni au hotărît actul Unirii și au ales în fruntea țării pe Alexandru Ioan Cuza, ale cărui idealuri se apropiau de cele ale poporului. Printre primele măsuri luate de noul domnitor s-au numărat: desființarea clăcii, împroprietărirea țăranilor, introducerea învățămîntului obligatoriu și gratuit, precum și înființarea universității din București și Iași.

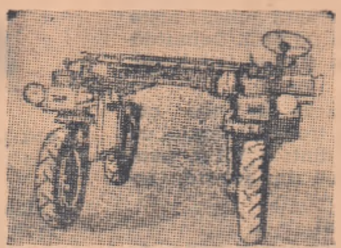
Nemulțumiți de aceste măsuri, un grup al burgheziei în cîrdășie cu moșierimea au organizat „monstruoasa coaliție", pregătind la 7 ani după Unire, răsturnarea domnului reformator.

Actul Unirii și înfăptuirile ce au urmat au lăsat adînci urme în viața țării și în inima poporului. A fost o ușoară licărire înaintea nopții care avea să urmeze prin aducerea la cîrma țării a prințului prusac Carol de Hohenzzolern. Dar noaptea monarhiei, care a durat 81 de ani, s-a destrămat definitiv, și poporul nostru condus de partid, își clădește o nouă viață, înfrumusețînd chipul drag al patriei. Și strănepoții lui Moș Ion Roată, pe care îl știm din povestirile lui Creangă ca pe unul dintre primii deputați ai poporului, își rostesc astăzi cuvîntul în Marea Adunare Națională.

Unirea înfăptuită la 24 ianuarie 1859 a însemnat o pagină luminoasă în istoria patriei noastre.

Noutăți tehnice din U. R. S. S.

Tractorul de munte

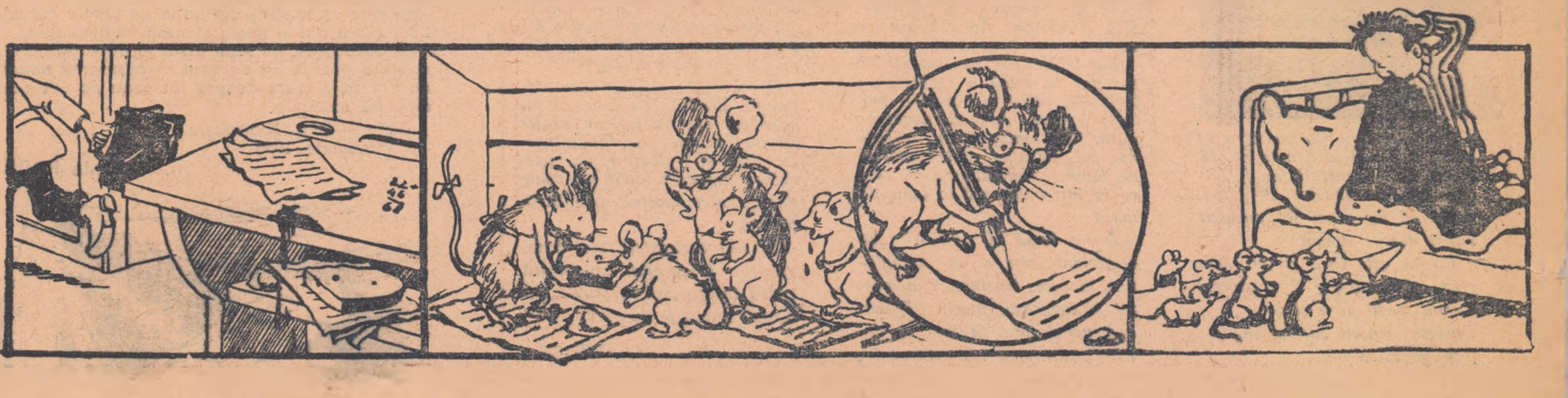

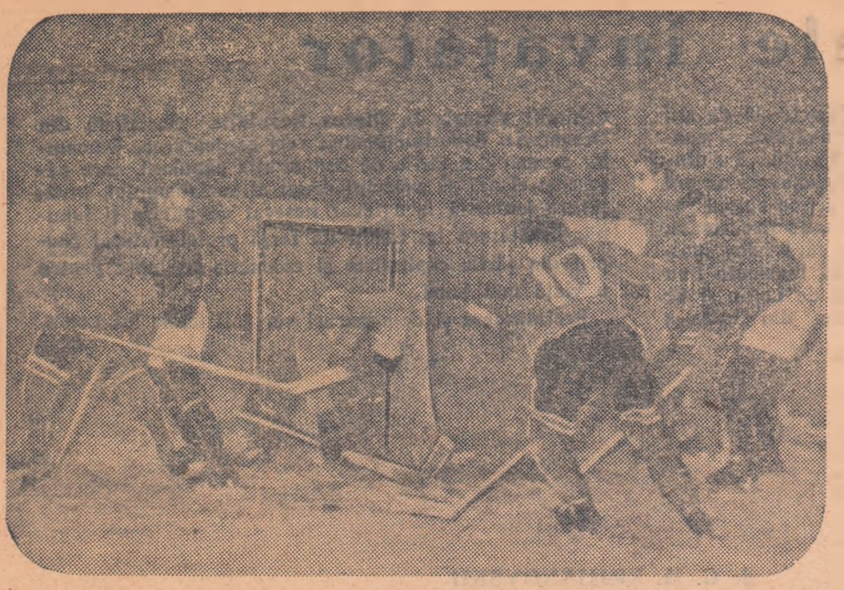
Volanul precum și roțile mașinii pe care o vedeți în fotografia alăturată vă spun limpede că e vorba de un vehicol. Dar ce fel de vehicol? Desigur, forma neobișnuită vă pune în încurcătură. De aceea vă vom lămuri: e vorba de un tractor. Noul tractor sovietic G.S.-1,5. Forma lui ciudată nu e o fantezie a constructorilor, ci rezultatul unui studiu amănunțit și îndelung, deoarece tractorul G.S.-1,5 e destinat agriculturii din regiunile muntoase. G.S.-1,5 e al treilea tip de tractor fabricat în ultimii ani în R.S.S. Gruzia.

In timp ce tractoarele obișnuite e știut că nu pot lucra în bune condiții decît pe terenuri plane, sau cu o înclinație de cel mult 10 grade, tractorul de munte lucrează cu ușurință și cu randament bun chiar pe pantele cu înclinare de 30 de grade. El se întrebuințează azi cu mult succes, îndeosebi pe plantațiile de ceai, din regiunea subtropicală a Uniunii Sovietice.

Construirea tractoarelor de munte a adus după sine perspective largi în dezvoltarea și mecanizarea agriculturii în regiunile de deal și munte. Odată cu producerea în serie a tractorului G.S.-1,5 și a altor mașini agricole sovietice de munte, mii și mii de hectare de pămînt arabil din regiunile înalte vor fi redate agriculturii.

POVESTE FĂRĂ CUVINTE

Un aspect de la intîlnirea dintre echipele C.C.A. şi Ştiinţa Cluj, din cadrul turneului final al campionatului R.P.R. de hochei, care s-a desfăşurat în Oraşul Stalin. Echipa C.C.A. a cîştigat pentru a doua oară titlul de campioană a ţării, la hochei pe gheaţă.

Primele victorii

In cadrul spartachiadei de iarnă a tineretului, la proba de săniuţe participă şi pionierii începînd de la vîrsta de 12 ani. In această perioadă se desfăşoară etapa I-a pe colective (15 decembrie 1955 — 12 februarie 1956).

Cunoaşteţi bine vechea vorbă populară: „omul gospodar, vara-şi face sanie şi iarna car". Aşa au procedat şi pionierii Alexandru Andrei şi Ionescu Florin, despre care este vorba în acest reportaj. Cu mult timp înainte de căderea zăpezii, ei şi-au construit săniuţe, cărora le-au adăugat apoi şine de fier: să alunece mai bine!

Abia începuseră să cearnă fulgii mari de zăpadă peste oraşul lor, Tecuci, cînd cei doi prieteni au şi pornit spre derdeluş. Acolo s-au întîlnit cu Bîgiu Victor, Mînăsterce Marcel şi alţi băieţi de la şcoala lor.

— Ce zici, Andrei, e straşnică, nu? şi Florin îi făcu semn cu capul spre pantă.

Cît aşteptaseră ei ziua aceasta! Cu cîtă nerăbdare priveau dimineaţa pe fereastră, să vadă dacă n-a nins. Şi acum... acum derdeluşul e gata.

Peste cîteva zile, totul era pregătit pentru concurs. Florin şi Andrei s-au dus mai devreme şi au marcat cu două steguleţe, locul de plecare şi cel de sosire; au făcut rost şi de un fluier.

Acum, la linia de plecare stă aliniat un şir nesfîrşit de săniuţe grupate cîte două. Se desfăşoară concursul pe întreaga şcoală.

Un fluierat scurt, şi din deal se năpustesc două sănii. Apoi vin altele, şi altele. Pe margine, „spectatorii" îndeamnă, încurajează.

— Hai Florin! Hai Florin! se repetă, ca un ecou, din om în om.

In acest timp, Andrei ascultă, priveşte — tremură de emoţie pentru prietenul său.

— Ţine dreapta Florine! strigă şi el. E emoţionat — ăsta e primul concurs... prima emoţie sportivă a lui Florin.

Şi Florin ştie că nu e singur. Alături de el se află un prieten de nădejde, cu care îşi face lecţiile, se joacă, face sport.

Spre seară, s-a terminat şi concursul. Pe primele locuri au fost clasaţi Mînăsterce Marcel, Andrei Alexandru şi... Ionescu Florin de la Şcoala medie de băieţi nr. 2.

Geta COSTIN

Răspundeţi-i voi

Dragi prieteni,

Am citit scrisoarea voastră, şi vă spun drept că mi-au plăcut tare mult gîndurile voastre, dorinţa voastră de a-l schimba în bine pe colegul vostru Ioan Popa, care are purtări nedemne. Aceste strădanii ale voastre mi-au trezit amintiri scumpe, pe care am să vi le povestesc.

...Aş vrea ca tu, Ioan Popa, să înţelegi bine vorbele mele. Nu, nu te teme, n-am să-ţi fac morală, am să-ţi povestesc doar unele întîmplări din viaţa fiului meu, Filimon Sîrbu.

Trei copii am avut. Victor era cel mai mare, Filimon mijlociul, iar Ionel mezinul. Victor era iute din fire, repezit, Filimon era, mai presus de orice, un copil cinstit şi bun la suflet, iar Ionel, era cam rizgiiat.

Cînd se întîmpla ca Ionel să facă vreo boroboaţă. Victor se supăra şi-i repezea cîte o palmă. Dar lui Ionel nu de Victor îi era teamă. Palmele lui îl usturau o clipă şi apoi îi trecea. Mai greu îi era însă să privească drept în ochii lui Filimon:

— Mamă, să nu-i spui lui nenea Liţu (aşa îl striga el pe Filimon), mă ruga Ionel atunci cînd minţea sau făcea vreo poznă.

Ii era ruşine, pentru că el ştia că Filimon nu minţea niciodată şi recunoştea cu curaj ori de cîte ori greşea cu ceva.

Tot atît de cinstit şi de frumos se purta Filimon şi la şcoală, faţă de colegii lui. Multe, multe bucurii îmi făcea el. Invăţa foarte bine, cartea-i plăcea grozav. Era şi foarte prietenos Filimon. Adesea venea acasă cu colegi, pe care îi ajuta la învăţătură.

Ei, dar n-am să uit niciodată o întîmplare din timpul în care Filimon era în clasa I-a profesională. Dimineaţa mergea la şcoală, iar după amiază muncea, împreună cu ceilalţi colegi ai lui, în atelierele navale ale portului Constanţa. Lucrau acolo ca ucenici. Filimon mi se plîngea într-una: „Băieţii nu înţeleg deloc ce înseamnă să fie uniţi. Vrem să cerem inginerului şef să ne mărească leafa, dar cînd e vorba să mergem toţi să-i spunem, nici nu vor să audă" Stăruitor ca totdeauna, el a reuşit totuşi să-i convingă pe băieţi să formeze o delegaţie de cinci reprezentanţi ai clasei, care să meargă la Rizescu (inginerul şef). Cînd au ajuns în faţa biroului lui, careva dintre băieţi a împins uşa. In aceeaşi clipă toţi delegaţii au luat-o la sănătoasa. Singur Filimon a rămas în pragul uşii. Rizescu l-a poftit atunci în birou. I-a fost ruşine lui Filimon de purtarea colegilor, dar a intrat hotărît să spună ce avea de spus în numele întregii clase. Rizescu l-a ascultat şi i-a spus:

— Măi, Sîrbule, ce te interesează pe tine atîta de ceilalţi? N-au decît să vină ei să-mi spună ce vor. Uite, ca să nu zici ca sînt om rău, îţi măresc ţie leafa Ceilorlalţi însă, nu.

Pe Filimon l-au durut mult cuvintele şefului. Rizescu nu înţelesese că el i-a vorbit în numele unui colectiv Cum ar fi putut el să primească tîrgul acesta ruşinos? O clipă n-a ştiut ce să spună, ce să facă, dar apoi a refuzat cu toată hotărîrea sporul de salariu ce i-l oferea Rizescu. Curajul lui Filimon, dragostea care a arătat-o faţă de colectivul din care făcea parte, i-a impresionat pe toţi.

Cu tăria aceasta de caracter a intrat Filimon şi în rîndul utecîştilor. Luptînd cu devotament alături de tovarăşii săi, şi-a oţelit mai mult caracterul. Mi-amintesc, de pildă, de o întîmplare din toamna lui 1936. A participat atunci la o întrunire, într-un cerc restrîns de tovarăşi. Cînd nimeni nu se aştepta, a venit poliţia. Doi dintre tovarăşi au sărit pe fereastră şi s-au putut salva. Inăuntru nu mai rămăsese decît Filimon. L-au bătut atunci poliţiştii fără pic de milă, i-au umflat tălpile picioarelor cu lovituri de nuiele, dar n-au putut smulge de la el numele nici unuia dintre tovarăşii lui

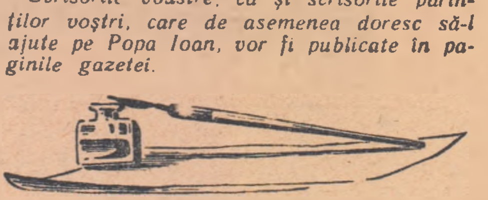
Ei, dar cîte alte întîmplări n-aş putea să-ţi mai povestesc ţie, Ioan Popa Inainte de a curma însă firul amintirilor vreau doar să-ţi mai spun cîteva vorbe Colegii tăi îţi cer, băiete, să fii cinstit, să nu-i înşeli pe ei, pe profesori, îţi cer să devii un adevărat pionier. Eu am încredere în tine şi sînt convinsă că ai să-ţi dai toată silinţa să te schimbi. Nu poţi şi nici nu trebuie să uiţi sacrificiile comuniştilor care şi-au dat tinereţea, viaţa, pentru ca voi, copiii, să puteţi creşte astăzi, voinici şi plini de voioşie. Gîndeşte-te bine, băiete dragă, înainte de a te apuca de vreo ispravă Sînt sigură că dacă Filimon ar mai trăi astăzi ţi-ar judeca cu multă asprime faptele tale urîte. De altfel, vei afla din gazeta „Scînteia pionierului" şi părerile altora în legătură cu purtarea ta, părerile pionierilor din toată ţara. Nu se poate ca tu să rămîi nepăsător la toate aceste îndemnuri

R. SIRBU

Nota redacţiei:

Vă rugăm dragi pionieri şi şcolari, să răspundeţi şi voi pionierilor din Deva, pe adresa redacţiei noastre.

Scrisorile voastre, ca şi scrisorile părinţilor voştri, care de asemenea doresc să-l ajute pe Popa Ioan, vor fi publicate în paginile gazetei.

Dialog cu OMUL PRIMITIV

— Foileton —

Sînt un bătrîn profesor de istorie şi arheologie. Studiez de multă vreme viaţa oamenilor din cele mai îndepărtate timpuri. Cunoscînd interesul vostru pentru asemenea lucruri, aş vrea să vă povestesc ceva despre oamenii primitivi. Una din recentele mele descoperiri mi-a dovedit că, acum zeci de mii de ani, pe cînd strămoşii noştri locuiau în peşteri şi se îmbrăcau în blăni de animale, vorbirea era foarte puţin dezvoltată. Aceasta nu trebuie să vă mire, pentru că pe atunci oamenii erau cu totul sălbatici.

Să ne închipuim că stăm de vorbă cu unul dintre ei, Macambo.

— Macambo, măi Macambo!

Neexistînd cuvîntul „poftim", el răspunde:

— Hău!

— Macambo, ai fost la vînătoare?

Deoarece limba era săracă în cuvinte, omul nostru primitiv răspunde aşa:

— Ihî!

Adică, în traducere: da, am fost

— Dar ai vînat, Macambo?

Tot din motivele mai sus amintite, el nu va putea decît să caşte gura şi să slobozească un fel de strigăt nearticulat, plescăind apoi din limbă:

— A-ă-ă! Cîlc!

Adică, în traducere: sigur, am vînat foarte mult!

— Imi dai şi mie o bucată de vînat, Macambo?

Nedorind să-şi împartă hrana, şi neavînd cuvinte pentru exprimarea negaţiei, locuitorul peşterilor înlocuieşte cuvintele cu o mişcare specială a braţului, şi anume, îţi arată cotul...

E nevoie de traducere?

Tot pe atunci se aflau şi cîteva cuvinte articulate Dat fiind numărul lor foarte redus, ele erau întrebuinţate în multe prilejuri, dîndu-li-se felurite înţelesuri. Un asemenea cuvînt era „sanchi".

— Macambo, s-a revărsat un rîu.

— Sanchi!?

— Macambo, tu nu ştii să înoţi...

— Saaanchi!...

— Dragă Macambo, eşti sătul?

— Sanchi...

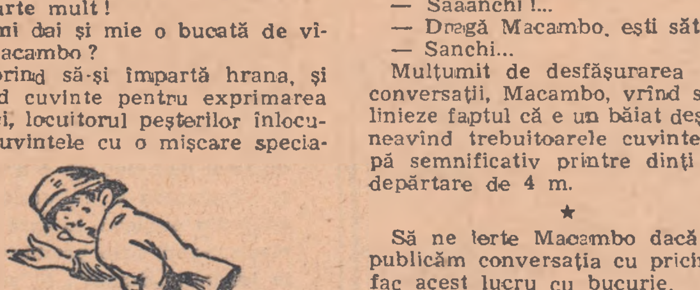
Mulţumit de desfăşurarea acestei conversaţii, Macambo, vrînd să sublinieze faptul că e un băiat deştept şi neavînd trebuitoarele cuvinte, scuipă semnificativ printre dinţi la o depărtare de 4 m.

★

Să ne ierte Macambo dacă totuşi publicăm conversaţia cu pricina. Eu fac acest lucru cu bucurie, pentru că sînt fericit, dragi copii, să-mi dau seama, prin comparaţie, de bogăţia limbii noastre de azi. Ce bine-mi pare că azi, dragi copii, nu se mai aud sunete primitive ca: „hău", „îhî", „sanchi" şi că nimeni nu-i silit să-şi zugrăvească deşteptăciunea scuipînd printre dinţi... De asemenea, dragi copii, mă entuziasmează faptul că niciunul dintre voi n-are nevoie să-şi arate cotul cînd vrea să spună ceva... Doar voi, dragi copii, întrebuinţaţi întotdeauna cuvintele frumoasei şi bogatei noastre limbi!

...Cum? A spus cineva că nu-i adevărat? Atunci să-mi aducă dovezi, pentru că nu-mi place să fiu contrazis fără argumente!

Profesor V. D. TOT
p. conf Al. Ovidiu ZOTTA

Privirea-i,
dintr-un singur zbor,
pămîntu-ntreg înțelegînd cum geme,
el a știut
să desluşească-n viitor
tot
ceea ce-i
ascuns de vreme.

V. MAIAKOVSKI
(din poemul „Vladimir Ilici Lenin")

Marele învățător

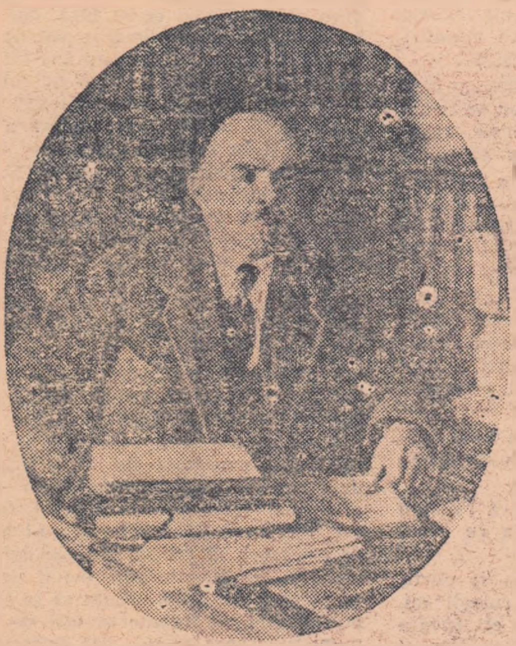
La 21 ianuarie anul acesta se împlinesc 32 de ani de cînd Vladimir Ilici Lenin, marele învățător și conducător al proletariatului, s-a stins din viață. „Fu dintre oameni cel mai omenesc" spune Maiakovski despre Lenin. Și cuvintele acestea zugrăvesc deplin chipul genialului dascăl. Viața, flacăra minții, lupta necurmată, Lenin și le-a închinat în întregime și fără istov înaltului țel de eliberare a celor asupriți. Inarmată cu învățătura lui Lenin, condusă în luptă de Lenin și de partidul făurit de el, clasa muncitoare din Rusia a dobîndit victoria în Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, doborînd pentru veci exploatarea. Oamenilor muncii din țările de democrație populară, care pășesc și ei azi pe măreţul drum al socialismului, învățătura leninistă le e izvor nesecat de putere și lumină. Invățătura lui Lenin dă forță proletariatului asuprit din țările capitaliste și coloniale să lupte pentru o viață mai bună.

Pretutindeni și de-a pururi vor trăi ideile lui Lenin.

* *

Amintiri despre V. I. Lenin

de G. M. KRJIJANOVSKII

Vladimir Ilici era un om modest și simplu, care niciodată nu admitea ca alții să se deranjeze pentru el. Imi aduc aminte că, odată, la Petersburg, înainte de revoluție, el s-a îmbolnăvit grav de pneumonie.

— Vă rog numai să nu-i comunicați nimic Mariei Alexandrovna. Mama a îndurat și așa prea multe în ultimul timp, ne ruga el.

Lenin stătea nemișcat în pat, acoperit cu pături. Ne durea mult să-i privim fața slăbită, palidă.

Uneori, cînd își alunga gîndurile și vedea pe cineva lîngă patul lui, Ilici întreba :

— De ce stați de veghe aici? Vedeți-vă de treabă. Pot rămîne și singur.

In anii grei, de foamete, lui Vladimir Ilici i se trimiteau adesea daruri. Uneori i le aduceau țăranii din sate.

— Știți, nu este frumos să refuzi — spunea el zîmbind cu modestie — îmi trimit daruri cu toată dragostea și se supără cînd le expediez înapoi.

Vladimir Ilici trimitea de obicei coletele primite la grădinițele de copii sau le împărțea tovarășilor săi.

— Beți ceai dulce. Vă este folositor — îmi spunea odată, cînd primise un colet din Ucraina.

— Dar dumneavoastră? De ce beți ceai mușcînd dintr-o bucățică mică de zahăr? Puneți zahăr în pahar...

— Nu, nu, m-am obișnuit așa — răspundea Lenin.

Se înțelege că nu era vorba de obișnuință. Lenin dorea să trăiască ca toți oamenii în aceste timpuri grele.

Lui Vladimir Ilici îi plăcea foarte mult șahul, îi plăcea și înțelegea muzica, la fel ca și ceilalți membri ai familiei Ulianov. După revoluție însă, cînd Lenin lucra foarte mult, el a renunțat la aceste plăceri.

— Nu pot, muzica are o prea mare influență asupra mea și m-ar răpi de la treburi. Șahul de asemenea — spunea el.

Lenin se dedica în întregime revoluției.

Față de persoana sa, Vladimir Ilici era cu totul necruțător. Din cauza muncii intelectuale încordate, el suferea de insomnie. Seara, înainte de a se culca, făcea întîi o plimbare ca să poată apoi adormi. Dar nici acest lucru nu-i ajuta. Dimineața ieșea din cameră foarte obosit.

De multe ori încercam să-l conving pe Vladimir Ilici să se odihnească, să aibă mai multă grijă de sine, iar o dată i-am spus că o asemenea muncă îl va distruge.

— Dar cauza noastră oare nu merită acest sacrificiu? mi-a răspuns Lenin.

Vladimir Ilici Lenin la plimbare cu copiii. *Pictură de V. Konovalov*

Vă prezentăm SUDANUL

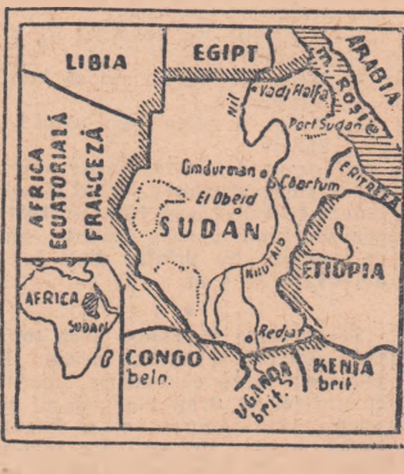
In limba arabă, „Sudan" înseamnă „Țara negrilor". Cu toate acestea, decenii în șir, Sudanul n-a fost altceva decît o imensă moșie a colonialiștilor englezi, iar locuitorii ei negri schimbați în robi. Țara negrilor nu era a negrilor...

Incă în 1872, trupele colonialiștilor englezi au intrat în Sudan, chipurile pentru a face să înceteze negoțul cu sclavi. Iar în 1896, o nouă expediție militară engleză a trecut țara prin foc și sabie, ucigînd cu cruzime mii și mii de negri care-și apărau pămîntul. Și odată înscăunată, stăpînirea colonialistă „civilizatoare" și-a arătat colții ei nemiloși. Cu pușca într-o mînă și cu bastonul în cealaltă, colonialiștii au silit pe cei 9 milioane de sudanezi să lucreze pe plantațiile lor de bumbac, între 13—14 ore pe zi, în schimbul unui salariu care reprezenta costul a 1 kg. și ceva de linte...

In anul 1899, Anglia a silit Egiptul să încheie cu ea un tratat prin care cele două țări luau în stăpînire comună Sudanul. Lucrul acesta era însă menit doar să ascundă adevărata față a jafului, deoarece Egiptul însuși era ocupat de trupele britanice și depindea cu totul de Anglia. In Sudan stăpînea tot guvernatorul englez, poliția lui, armata lui.

E lesne de știut ce-i atrăgea așa de mult pe colonialiști în Sudan : bogățiile lui. Spre a cunoaște însă mai bine aceste bogății și natura frumoasă a Sudanului, să facem, cu închipuirea, o scurtă călătorie prin imensa țară africană, cu o suprafață de 2.505.700 km^2, așezată între ecuator și tropicul racului.

Clima Sudanului este foarte caldă. In partea sudică a țării, Musonul aduce vara ploi îmbelșugate. In nord însă, ploile sînt o raritate. Cea mai mare parte a țării este acoperită de savane cu ierburi înalte de cîte 2—3 metri. Ici-colo își întinde ramurile cîte un arbore gigantic. Cel mai răspîndit copac este boababul, a cărui tulpină atinge uneori

o circomferință de 40—45 metri! Sînt foarte răspîndite în Sudan diferitele varietăți de salcîm, printre care salcîmul producător de gumă-arabică. (In exportul Sudanului, guma arabică ocupă locul doi, după bumbac). In sud se întind masive de păduri cu esențe de lemn prețios. De-a lungul apelor afli vestitele păduri-galerii, pe sub care poți să navighezi zile întregi fără să zărești cerul.

Subsolul Sudanului, deși foarte puțin cercetat, se știe că e bogat în fier, plumb, crom, aur și sare.

Cea mai mare arteră de navigație a Sudanului este Nilul. El constituie totodată și principalul izvor de viață al țării, fertilizînd nesfîrșitele cîmpii. Dar deși ocupația de căpetenie a locuitorilor e agricultura, 90% din pămînturile agricole aparțin monopolurilor și moșierilor străini. In anii dominației engleze, culturile de grîu și orz, principala hrană a sudanezilor, s-au micșorat mult, ceea ce a dus la înfometarea populației. In schimb, colonialiștii au silit pe sudanezi să cultive tot mai mult bumbac. Ei au transformat astfel Sudanul într-o bază gratuită de aprovizionare cu bumbac a industriei textile engleze.

Așa cum au făcut pretutindeni, colonialiștii, în toată vremea stăpînirii lor, au ținut Sudanul într-o adîncă înapoiere economică și culturală. Inainte de ocupația engleză, în țară existau mulți meșteșugari care produceau minunatele țesături „damur". In sud se dezvoltase o industrie metalurgică primitivă. Dar colonialiștii au invadat țara cu mărfurile lor, distrugînd și această producție meșteșugărească locală. Agricultura se face cu mijloace rudimentare. In unele regiuni, pînă și sapa, această unealtă simplă, e înlocuită de un băț ascuțit, numit „seluca".

In privința culturii, e deajuns să știm că 90% din locuitori sînt neștiutori de carte. Asistența sanitară e ca și inexistentă (un singur medic la 110.000 de locuitori !) In anul 1950, în timpul unei singure epidemii, au pierit 400.000 de persoane. Din fiecare 9 noi născuți, 5 mor imediat.

Impotriva asupririi crunte, a exploatării, a condițiilor neomenești de viață, poporul sudanez s-a răsculat de multe ori. In deosebi după cel de al doilea război mondial, lupta de eliberare națională a sudanezilor a luat avînt. In fața mișcării crescînde a celor asupriți, colonialiștii englezi au făcut oarecari concesii, fără însă a avea de gînd să părăsească Sudanul. Dar la 19 decembrie 1955, după ce englezii din posturile de conducere au fost înlocuiți cu sudanezi, iar trupele engleze evacuate, parlamentul sudanez a proclamat independența țării. La 1 ianuarie 1956, la Chartum, capitala Sudanului, a fost înălțat drapelul republicii Sudan, cea mai tînără republică independentă din Africa. Colonialismul a suferit astfel o nouă și mare înfrîngere. In fața poporului sudanez stă acum marea sarcină a lichidării înapoierii economice și culturale moștenite de la colonialiști, precum și apărarea și consolidarea independenței sale. Uniunea Sovietică, R. P. Chineză, țara noastră și alte țări au recunoscut din primul ceas independența și suveranitatea noului stat african, urîndu-i succes în sarcinile sale și manifestîndu-și dorința de a stabili relații diplomatice cu el.

Vasile MANUCEANU

Redacția și administrația : București Piața Scînteii tel 7 61 00 7 60 10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen P. T. T. 100 114 Tiparul : Combinatul Poligrafic Casa Scînteii, „I. V. Stalin". STAS — 3152 — 52